

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Ing. P. R.**, zastoupený Mgr. Tomášem Markem, advokátem se sídlem Na Hutích 661/9, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2021, č. j. 44 A 73/2019 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Tomáši Markovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 13 811 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností žalobce napadá rozsudek Krajského soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“) ze dne 4. 11. 2021, č. j. 44 A 73/2019 - 59, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2019, č. j. 113842/2019/KUSK. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl jako opožděné odvolání žalobce proti usnesení Městského úřadu Lysá nad Labem (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 8. 8. 2016, č. j. OD/66693/16/Hr (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).

[2] Krajský soud nejprve rekapituloval skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Žalobce byl příkazem ze dne 30. 3. 2016, č. j. OD/24550/16/Hr, uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Příkaz byl žalobci doručen fikcí dne 11. 4. 2016. Proti příkazu podal žalobce u žalovaného dne 12. 5. 2016 odpor a současně požádal o určení neplatnosti doručení příkazu. Žalovaný usnesením ze dne 16. 5. 2016 postoupil odpor proti příkazu a návrh na určení neplatnosti doručení příkazu správnímu orgánu prvního stupně, který následně žalobce informoval, že odpor byl podán opožděně, a příkaz se tak stal pravomocným a vykonatelným. Prvostupňovým rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti o určení neplatnosti doručení příkazu. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno fikcí dne 22. 8. 2016. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal dne 5. 9. 2016 u žalovaného, ač byl poučen, že má odvolání podat u správního orgánu prvního stupně. Žalovaný odvolání správnímu orgánu prvního stupně postoupil usnesením ze dne 9. 9. 2016, které bylo společně s odvoláním doručeno správnímu orgánu prvního stupně dne 16. 9. 2016. Odvolání tak bylo dle žalovaného podáno opožděně, neboť lhůta k jeho podání marně uplynula již dne 6. 9. 2016.

[3] Krajský soud konstatoval, že se v nyní posuzované věci neuplatní § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu o zachování lhůty v případě podání učiněného u správního orgánu vyššího stupně, neboť žalobcem tvrzené důvody nejsou „*vážnými důvody*“ ve smyslu tohoto ustanovení. Poté se zabýval otázkou, zda žalovaný postupoval při postoupení odvolání v „*rozumných časových mantinelech*“. Žalovaný byl povinen dle § 12 správního řádu odvolání bezodkladně usnesením postoupit správnímu orgánu prvního stupně. Krajský soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že žalovaný mohl odvolání, které mu bylo doručeno předposlední den lhůty k jeho podání, ihned následující den odeslat správnímu orgánu prvního stupně. Dle krajského soudu je potřeba si uvědomit, že podání musí být nejprve u správního orgánu zaevidováno, přiděleno příslušnému organizačnímu útvaru a odpovědným vedoucím úředníkem či jinou k tomu pověřenou osobou přiděleno konkrétní úřední osobě k vyřízení. Tato úřední osoba následně musí vyhotovit příslušné usnesení a podle okolností jej sama podepsat či jej předat k podpisu oprávněné osobě, a následně předat k vypravení adresátovi. Reálně je tedy k učinění těchto úkonů zapotřebí třech až pěti pracovních dnů.

[4] V projednávané věci žalovaný usnesení o postoupení odvolání vyhotovil čtyři dny po jeho podání, a o několik dalších dnů později jej vypravil. Byť dle krajského soudu žalovaný nevyvinul zvláštní úsilí k tomu, aby odvolání postoupil co možná nejdříve, nelze jej činit odpovědným za to, že bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno opožděně. Jelikož žalobce odvolání u žalovaného podal předposlední den odvolací lhůty, ani veškerá snaha žalovaného by nemohla vést k tomu, aby bylo žalobcovo odvolání věcně příslušnému správnímu orgánu doručeno včas. Krajský soud proto v postupu žalovaného neshledal žádný exces ani svévoli, spočívající v oddálení postoupení odvolání správnímu orgánu prvního stupně se záměrem, aby lhůta k podání odvolání byla promeškána. Žalobce musí nést procesní důsledky plynoucí z toho, že i přes poučení podal odvolání u nepříslušného správního orgánu.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti převážně opakuje žalobní argumentaci. Pouze obecně pak uvádí, že krajský soud nepřihlédl ke všem rozhodným skutečnostem a napadený

pokračování

rozsudek je tak nezákonný a v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Napadený rozsudek dále není dostatečně odůvodněn, neboť se krajský soud nevypořádal s „rozhodnými tvrzeními stěžovatele“.

[7] Stěžovatel posléze svoji kasační stížnost doplnil. Uvedl, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, dle kterého by lhůta k podání odvolání byla zachována jen v případě, pokud by odvolání bylo správnímu orgánu prvního stupně v této lhůtě doručeno. Dle stěžovatele by však lhůta k podání odvolání byla zachována i v případě, pokud by žalovaný poslední den této lhůty postoupení odvolání předal k přepravě držiteli poštovní licence. Předání odvolání k přepravě držiteli poštovní licence přitom podle stěžovatele bylo v silách žalovaného.

[8] Krajský soud dále podle stěžovatele nesprávně interpretoval pojem „bezodkladně“ užitý v § 12 správního řádu. Dle stěžovatele je nutné jej vykládat tak, že bezodkladným je takový postup, kterým se adresátovi veřejné správy vychází vstříc, a který vede k zachování lhůty pro podání odvolání. K tomu odkazuje na zásady správního řízení vyjádřené v § 2 odst. 3 správního řádu a § 4 odst. 1 téhož zákona a na nález Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2000, sp. zn. I. ÚS 324/99.

[9] Stěžovatel se rovněž vyjadřuje k přijatelnosti kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud by měl kasační stížnost meritorně projednat, jelikož význam právních otázek v ní předestřených přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Odmítnutím kasační stížnosti pro nepřijatelnost by Nejvyšší správní soud *de facto* aproboval, že neurčitý právní pojem „bezodkladně“ znamená tři až pět pracovních dnů. Kasační stížnost je dle stěžovatele přijatelná i proto, že se krajský soud dopustil hrubého pochybení při posouzení výše rekapitulovaných otázek procesního práva (viz odstavce [7] a [8]).

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil před jejím doplněním, přičemž na argumentaci uvedenou v doplnění kasační stížnosti již nereagoval. Ve svém vyjádření se žalovaný ztotožňuje s napadeným rozsudkem a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. Současně uvádí, že je kasační stížnost nepřijatelná.

[11] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[12] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přijatelnost kasační stížnosti rovněž dle výše citovaného usnesení zakládá zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Vadou, která způsobuje přijatelnost kasační stížnosti, je i nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné namítá, že napadený rozsudek není dostatečně odůvodněn. Tímto tvrzením fakticky namítá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jak je uvedeno výše, nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí má za následek přijatelnost kasační stížnosti. Takové pochybení ovšem Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal. Krajský soud své rozhodnutí srozumitelně a řádně odůvodnil, přičemž se vypořádal se všemi podstatnými žalobními argumenty. Krajský soud rovněž odůvodnil, proč se částí žalobní argumentace nemohl zabývat (viz zejména odstavec 15 napadeného rozsudku). Napadený rozsudek je tedy opřen o dostatek relevantních důvodů a je přezkoumatelný. Nejvyšší správní soud nezjistil ani jinou vadu, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozsudku a byla by způsobila založit přijatelnost kasační stížnosti.

[14] Podstatné dále je, zda je napadený rozsudek v rozporu s dosavadní judikaturou tohoto soudu, případně, zda v daném případě vyvstala otázka, kterou doposud judikatura neřešila. Ani v tomto směru Nejvyšší správní soud neshledal důvody vedoucí k přijatelnosti kasační stížnosti.

[15] Stěžovatel namítá, že by k zachování lhůty pro odvolání postačovalo, pokud by žalovaný nejpozději poslední den této lhůty postoupení odvolání předal k přepravě držiteli poštovní licence, a adresoval jej správnímu orgánu prvního stupně. Krajský soud dle stěžovatele tuto otázku posoudil nesprávně.

[16] Judikatura se touto otázkou již zabývala, což je zřejmé i z kasační stížnosti, v níž stěžovatel na podporu své argumentace odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2010, sp. zn. 29 Cdo 1167/2009 (dostupné na www.nsoud.cz). V tomto usnesení Nejvyšší soud konstatoval, že „[k] zachování lhůty k podání odvolání (§ 83 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu) postačí, je-li poštovní zásilka obsahující odvolání, adresovaná místně a věcně příslušnému správnímu orgánu, podána posledního dne lhůty držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence; to platí i v případě, kdy odvolání postupuje věcně a místně příslušnému správnímu orgánu jiný (nepříslušný) správní orgán, u kterého bylo odvolání (nesprávně) podáno a kterému povinnost postoupit takové odvolání ukládá právní předpis.“ K totožnému závěru dospěl rovněž Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 27. 6. 2006, č. j. 5 As 39/2004 - 66, ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009 - 67, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Azs 207/2017 - 41.

[17] Stěžovateli tak lze přisvědčit, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je lhůta k podání odvolání zachována, pokud nepříslušný správní orgán nejpozději poslední den této lhůty předá postoupení odvolání k přepravě držiteli poštovní licence. Napadený rozsudek nicméně není s výše citovanou judikaturou v rozporu, jelikož krajský soud se touto otázkou nezabýval. Z napadeného rozsudku totiž vyplývá, že krajský soud neměl pochybnosti o tom, že lhůta pro podání odvolání marně uplynula již před odesláním postoupení odvolání správnímu orgánu prvního stupně. Usnesení o postoupení odvolání bylo datováno dnem 9. 9. 2016 (přičemž posledním dnem lhůty pro podání odvolání byl den 6. 9. 2016) a vypraveno bylo o několik dní později, neboť správnímu orgánu prvního stupně bylo doručeno dne 16. 9. 2016. Z úvah uvedených v odstavci 28 napadeného rozsudku je dále zřejmé, že dle krajského soudu potřeboval žalovaný k **vypravení** usnesení o postoupení odvolání adresátovi tři až pět pracovních dnů; nemohl jej tedy vypravit

pokračování

(předat držiteli poštovní licence) již druhý den po doručení odvolání tak, aby lhůta pro podání odvolání byla zachována.

[18] Stěžovatelem citovanou pasáž napadeného rozsudku, dle které by „*ani veškerá snaha žalovaného nemohla vést reálně k tomu, aby bylo žalobcovo odvolání k věcně příslušnému správnímu orgánu doručeno včas*“, lze považovat spíše za formulační nepřesnost. Ta nic nemění na tom, že krajský soud se otázkou, zda je pro zachování lhůty k podání odvolání relevantní okamžik předání odvolání držiteli poštovní licence či až okamžik jeho doručení příslušnému správnímu orgánu, podrobněji nezabýval, neboť pro rozhodnutí ve věci nebyla podstatná.

[19] Dále stěžovatel namítá, že „*bezodkladně*“ postoupení podání podle § 12 správního řádu je takové postoupení, při němž je zachována lhůta pro podání odvolání. Také touto otázkou se již Nejvyšší správní soud zabýval. V rozsudku ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012 - 32, zdejší soud rozhodoval ve skutkově obdobném případě, přičemž uvedl, že „*[b]ez dalšího však nelze spoléhat na to, že termín 'bezodkladně' užitý v § 12 správního řádu znamená v každém případě nejpozději následný den po obdržení. Nejde totiž o jednoznačné určení času, které je možné s obecnou platností vyjádřit v jednotkách, v nichž se měří čas, např. tak, že jde o jeden den, dva dny, týden atd. Termín 'bezodkladně' vyjadřuje skutečnost, že nesmí docházet k neodůvodněným prodlevám, resp. že by postup dle § 12 správního řádu neměl být odkládán na pozdější dobu. Nicméně i zde platí, že podání, k jehož vyřízení není správní orgán, jemuž bylo doručeno, příslušný, musí být přijato, předáno konkrétní úřední osobě, která jej vyřídí, náležitě vyřízeno a v neposlední řadě expedováno tak, aby jej obdržel příslušný orgán. Je třeba si uvědomit, že naznačené aspekty vyřízení podání se odehrávají v konkurenci shodných činností u jiných věcí u daného správního orgánu, které je též třeba vyřídit a které tak prodlužují dobu k postupu dle § 12 správního řádu, aniž by se dalo hovořit o porušení bezodkladnosti. Z tohoto důvodu nemusí v každém jednotlivém případě 'bezodkladně' znamenat 'ihned' či 'do jednoho dne'.*“ Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dodal, že „*[s]těžovatelka byla v prvostupňovém rozhodnutí řádně poučena o tom, u kterého správního orgánu je možno podat proti tomuto rozhodnutí odvolání. Reflektovala-li by totiž stěžovatelka, navíc zastoupená advokátem, jakožto osobou práva znalou, poučení správního orgánu, její odvolání mohlo být podáno včas. Pokud stěžovatelka i přes poskytnuté poučení podala své odvolání u nepříslušného orgánu, vystavila se sama nebezpečí, že takové odvolání nemusí být příslušnému orgánu postoupeno v odvolací lhůtě (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 392/02, dostupné z <https://nalus.usoud.cz>). Důvody, pro které bylo nutno stěžovatelčino odvolání zamítnout jako opožděné, tak v nynějším případě lze spatřovat především na straně stěžovatelky, nikoli na straně správních orgánů.*“

[20] Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vyjádřit se ke kasační argumentaci, v níž stěžovatel odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2000, sp. zn. I. ÚS 324/99, č. N 156/20 SbNU 105 (všechna zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na <https://nalus.usoud.cz>). Ústavní soud rozhodoval ve skutkově odlišné věci, neboť posuzoval situaci, v níž byl u nepříslušného správního orgánu podán návrh na vydání nemovitosti podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku. Jak vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 392/02, závěry nálezu sp. zn. I. ÚS 324/99 na nyní projednávanou věc nedopadají. Dle usnesení

sp. zn. II. ÚS 392/02 „[o]dkaz na judikaturu Ústavního soudu (...), jež se týká dodržení lhůty pro uplatnění nároků plynoucích z restitučních předpisů, zde proto za situace, kdy stěžovateli se dostalo poučení zcela konkrétního, není na místě. Oprávněné osoby ve smyslu zákona č. 229/1991 Sb. byly na rozdíl od stěžovatele vybaveny pouze obecným odkazem zákonného ustanovení, jehož obsah se lišil v závislosti na konkrétní situaci žadatele. Vzhledem k závažnosti upravované problematiky, již snaha státu o nápravu některých v minulosti učiněných křivd bezpochyby byla, a vzhledem k obecnosti takového zákonného návodu měl Ústavní soud za to, že v jednotlivých případech mohly o jeho obsahu vzniknout pochybnosti, jež však nelze přičítat k tíži osob oprávněných. Stěžovatel však nevyhověl zcela konkrétnímu, dle zákona řádnému poučení, vzal tím tak vědomě na sebe riziko, že jeho podání by nemuselo být příslušnému orgánu doručeno včas.“

[21] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v řízení před krajským soudem nedošlo k zásadnímu pochybení, a stěžovatel v kasační stížnosti ani nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Stěžovatel nepředestřel ani jiný relevantní důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[22] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[23] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z principu úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel (na základě zjednodušeného posouzení věci) v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud nepřiznal náhradu nákladů tohoto řízení žádnému z účastníků.

[24] Usnesením ze dne 15. 2. 2022, č. j. 3 As 419/2021 - 28, ustanovil Nejvyšší správní soud stěžovateli jako zástupce pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Tomáše Marka, advokáta. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby – konkrétně za převzetí a přípravu zastoupení a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „advokátní tarif“, a to v celkové výši 6 200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. celkem 600 Kč. Podle konstantní judikatury nelze stěžovatelem zmiňované nahlížení do spisu považovat za samostatný úkon podle § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu, ale za úkon spadající pod převzetí a přípravu zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019, č. j. 7 Azs 485/2018 - 59, ze dne 8. 6. 2006, č. j. 4 Azs 415/2005 - 74, nebo ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 112/2010 - 86).

pokračování

[25] Zástupce stěžovatele dále požadoval nahradit náklady spojené s nahlížením do spisu dne 24. 2. 2022, a to za cestu osobním vozidlem z Prahy do Brna a zpět. Dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu náleží advokátu v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není jeho sídlem nebo bydlištěm, náhrada za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Zástupce stěžovatele tyto náklady uplatnil a doložil je technickým průkazem vozidla s potřebnými údaji. Nejvyšší správní soud tedy přiznal zástupci náhradu cestovních výdajů ve výši 3 714 Kč po zaokrouhlení za cestu na nahlížení do spisu z místa jeho sídla v Praze do sídla Nejvyššího správního soudu v Brně a zpět v celkové vzdálenosti 430 km. Tato cesta byla realizována vozidlem Volkswagen Touareg, registrační značky X, s kombinovanou spotřebou 10,9 litrů paliva na 100 km, přičemž výše průměrné ceny za 1 litr nafty činí 36,10 Kč a základní sazba za jeden kilometr jízdy činí 4,70 Kč (§ 13 odst. 1 advokátního tarifu, ve spojení s § 1 vyhlášky č. 511/2021 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, ve znění účinném do 11. 3. 2022, a s § 4 téže vyhlášky). Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele rovněž náhradu za promeškaný čas v rozsahu 9 započatých půlhodin po 100 Kč [§ 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, ve spojení s § 14 odst. 3 téhož předpisu], tj. celkem 900 Kč. Celkem tak náhrada cestovních výdajů a náhrada za promeškaný čas činí částku ve výši 4 614 Kč. Ustanovený zástupce soudu doložil, že je plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu). Celková částka jeho odměny se proto zvyšuje o sazbu této daně ve výši 2 397 Kč po zaokrouhlení (21 % z částky 11 414 Kč).

[26] Celkem tedy zástupci náleží odměna ve výši 13 811 Kč [6 200 Kč (dva úkony právní služby) + 600 Kč (náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby) + 3 714 Kč (cestovní výdaje) + 900 (promeškaný čas) + 2 397 Kč (DPH)]. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. května 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu